

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- מובאה של פיסקה קודמת- מעשה-story</p>	<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>
<p>central point for summary and review- insertion of an earlier segment-</p>	<p>key-מזרא:</p>

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
המפקיד חבית אצל חבירו ולא יחדו לה בעלים מקום, וטלטלה ונשתברה, אם מתוך ידו נשברה, לצורכו - חייב, לצורכה - פטור. אם משהניחה נשברה, בין לצורכו בין לצורכה - פטור.												■
יחדו לה הבעלים מקום, וטלטלה ונשתברה, בין מתוך ידו ובין משהניחה, לצורכו - חייב, לצורכה - פטור.												■
הא מני - רבי ישמעאל היא, דאמר לא בעינן דעת בעלים.												◇
הגונב טלה מן העדר וסלע מן הכיס - למקום שגנב יחזיר, דברי רבי ישמעאל.	דתניא: [רבי ישמעאל]											◇
צריך דעת בעלים.	רבי עקיבא:											■
אי רבי ישמעאל, מאי איריא לא יחדו? אפילו יחדו נמך												⚡
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא יחדו - דמקומה הוא, אלא אפילו לא יחדו, דלאו מקומה הוא - לא בעינן דעת בעלים.												!
יחדו לה הבעלים מקום, וטלטלה ונשתברה, בין מתוך ידו בין משהניחה, לצרכו - חייב, לצרכה - פטור.	אימא סיפא:											⚡
אתאן לרבי עקיבא, דאמר בעינן דעת בעלים												!
אי רבי עקיבא מאי איריא יחדו? אפילו לא יחדו נמך												⚡
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא לא יחדו דלאו מקומה הוא, אלא אפילו יחדו נמי, דמקומה הוא - בעינן דעת בעלים.												!
רישא רבי ישמעאל וסיפא רבי עקיבא												⚡
אין												!
מאן דמתרגם לי חבית אליבא דחד תנא מובלנא מאניה בתריה לבי מסותא.	דאמר רבי יוחנן:											!
שנטלה על מנת לגזולה.	תרגמה רבי יעקב בר אבא קמיה דרב:											■
שנטלה על מנת לשלוח בה יד.	תרגמה רבי נתן בר אבא קמיה דרב:											■
במאי קמפילגי?												^
בשליחות יד צריכה חסרון.												!
מאן דאמר לגזולה - קסבר: שליחות יד צריכה חסרון.	[רבי יעקב בר אבא]											!
ומאן דאמר לשלוח בה יד, קסבר: שליחות יד אינה צריכה חסרון.	[רבי נתן בר אבא]											!
מידי נטלה קתני? טלטלה קתני	מתקיף לה רב ששת:											⚡
הכא במאי עסקינן - כגון שטלטלה להביא עליה גוזלות. וקא סבר: שואל שלא מדעת גזלן הוי, וכולה רבי ישמעאל היא, וסיפא שהניחה במקום שאינה מקומה.	אלא אמר רב ששת:											■
ורבי יוחנן												⚡
הניחה - במקומה משמע.	[רבי יוחנן]											!
שליחות יד צריכה חסרון	איתמר, רב ולוי, חד:											◆
וחד אמר: שליחות יד אינה צריכה חסרון.	וחד: [רב/לוי]											◆
תסתיים דרב הוא דאמר שליחות יד אינה צריכה חסרון												■
רועה שהיה רועה עדרו והניח עדרו ובא לעיר, ובא זאב וטרף, ובא ארי ודרס - פטור. הניח מקלו ותרמילו עליה - חייב.	דתניא:											■
משום דהניח מקלו ותרמילו עליה חייב? הא שקלינהו	והוינן בה:											⚡
בעודן עליה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר רב:											!
וכי עודן עליה מאי הוי? הא לא משכה												⚡

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שהכיש במקל ורצתה לפניו.	ואמר רב שמואל בר רב יצחק אמר רב:											!
והא לא חסרה?												ז
אלא לאו שמע מינה קסבר: שליחות יד אינה צריכה חסרון.												
אימא: שהכחשה במקל.												ז
דיקא נמי												
שהכיש במקל	דקתני:											
שמע מינה.												
ומדרב סבר שליחות יד צריכה חסרון, לוי סבר שליחות יד אינה צריכה חסרון.												
מאי טעמא דלוי?												^
משונה שליחות יד האמורה בשומר שכר משליחות יד האמורה בשומר חנם.	רבי יוחנן משום רבי יוסי בן נהוראי:											!
אינה משונה.	ואני אומר: [רבי יוחנן]											
ומאי משונה?												ז
לא תאמר שליחות יד בשומר שכר, ותיתי משומר חנם: ומה שומר חנם שפטור בגנבה ואבדה - שלח בה יד חייב, שומר שכר שחייב בגנבה ואבדה - לא כל שכן. למאי הלכתא כתבינהו רחמנא - לומר לך: שליחות יד אינה צריכה חסרון.												!
אינה משונה, כרבי אלעזר	ואני אומר: [רבי יוחנן]											
דא ודא אחת היא.	דאמר: [רבי אלעזר]											
מאי דא ודא אחת?												^
משום דאיכא למפרך: מה לשומר חנם - שכן משלם תשלומי כפל בטוען טענת גנב.												!
קרנא בלא שבועה עדיפא מכפילא בשבועה.	ומאן דלא פריך, סבר:											
לא תאמר שליחות יד לא בשומר חנם ולא בשומר שכר, ותיתי משואל: ומה שואל דלדעת בעלים קא עביד - שלח בה יד חייב, שומר חנם ושומר שכר - לא כל שכן. למה נאמר? - חדא: לומר לך שליחות יד אין צריכה חסרון, ואידך: שלא תאמר דיו לבא מן הדין להיות כנדון, מה שואל בבעלים פטור - אף שומר חנם ושומר שכר בבעלים פטור.	רבא:											
ולמאן דאמר שליחות יד צריכה חסרון, הני תרתי שליחות יד למה לי?												ז
חדא: שלא תאמר דיו לבא מן הדין להיות כנדון, ואידך - לכדתניא:												!
(שמות כ"ב) ונקרב בעל הבית אל האלהים - לשבועה. אתה אומר לשבועה, או אינו אלא לדין? נאמרה שליחות יד למטה, ונאמרה שליחות יד למעלה, מה להלן לשבועה - אף כאן לשבועה.	[דתניא]											!
המפקיד מעות אצל חברו, צררן והפשילן לאחוריו או שמסרם לבנו ולבתו הקטנים ונעל בפניהם שלא כראוי - חייב, שלא שימר כדרך השומרים. ואם שימר כדרך השומרים - פטור.												
בשלמא כולהו - שלא שימר כדרך השומרים, אלא צררן והפשילן לאחוריו, מאי הוה ליה למיעבד?												ז
אמר קרא וצרת הכסף בידך אף על פי שצורוין - יהיו בידך.	רבא אמר רבי יצחק:											!
לעולם יהא כספו של אדם מצוי בידו, שנאמר (דברים י"ד) וצרת הכסף בידך.	ואמר רבי יצחק:											
לעולם ישליש אדם את מעותיו, שליש בקרקע ושליש בפרקמטיא ושליש תחת ידו.	ואמר רבי יצחק:											
אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין, שנאמר (דברים כ"ח) יצו ה' אתך את הברכה באסמך.	ואמר רבי יצחק:											
אין הברכה מצויה אלא בדבר שאין העין שולטת בו, שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמך.	תנא דבי רבי ישמעאל:											

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מזרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	
ההולך למוד את גורנו, אומר: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתשלח ברכה במעשה ידינו. התחיל למוד, אומר: ברוך השולח ברכה בכרי הזה. מדד ואחר כך בירך - הרי זה תפילת שוא, לפי שאין הברכה מצויה לא בדבר השקול ולא בדבר המדוד, ולא בדבר המנוי, אלא בדבר הסמוי מן העין, שנאמר: יצו ה' אתך את הברכה באסמך.	תנו רבנן:															מב.
כספים אין להם שמירה אלא בקרקע.	שמואל:															מב.
מודי שמואל בערב שבת בין השמשות, דלא אטרחוהו רבנן. ואי שהא למוציא שבת שיעור למקבריהו ולא קבריהו - מחייב. ואי צורבא מרבנן הוא - סבר: דלמא מיבעי ליה זווי לאבדלתא. והאידין דשכיחי גשושאי - אין להן שמירה אלא בשמי קורה. - והאידין דשכיחי פרומאי - אין להם שמירה אלא ביני אורבי.	רבא:															מב.
ומדה שמואל בכותל והאידין דשכיחי טפוחאי אין להן שמירה אלא בטפח הסמוך לקרקע, או בטפח הסמוך לשמי קורה.	רבא:															מב.
חמץ שנפלה עליו מפולת הרי הוא כמבוער	רב אחא בריה דרב יוסף לרב אשי: התם תנן:															מב.
כל שאין הכלב יכול לחפש אחריו.	רבן שמעון בן גמליאל:															מב.
כמה חפישת הכלב - שלשה טפחים.	ותנא:															מב.
הכא מאי? מי בעינן שלשה טפחים, או לא?																מב.
התם משום ריחא - בעינן שלשה טפחים, הכא משום איכסווי מעינא - לא בעינן שלשה טפחים.	אמר ליה: [רב אשי]															מב.
וכמה?																מב.
טפח.	רפרם מסיכרא:															מב.
ההוא גברא דאפקיד זוזי גבי חבריה, אותבינהו בצריפא דאורבני, איגנוב.																מב.
אף על גב דלענין גנבי נטירותא היא, לענין נורא - פשיעותא היא, הוה תחילתו בפשיעה וסופו באונס - חייב.	רב יוסף:															מב.
ואף על גב דלענין נורא פשיעותא היא, לענין גנבי נטירותא היא, ותחילתו בפשיעה וסופו באונס - פטור.	איכא דאמרי:															מב.
והילכתא: תחילתו בפשיעה וסופו באונס - חייב.																מב.
ההוא גברא דאפקיד זוזי גבי חבריה, אמר ליה: הב לי זוזאי - אמר ליה: לא ידענא היכא אותבינהו. אתא לקמיה דרבא																מב.
כל לא ידענא - פשיעותא היא, זיל שלם.	אמר ליה: [רבא]															מב.
ההוא גברא דאפקיד זוזי גבי חבריה, אשלמינהו לאימיה, ואותבינהו בקרטליתא, ואיגנוב.																מב.
היכי נדיינו דייני להאי דינא? נימא ליה לדידיה: זיל שלים, אמר: כל המפקיד - על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד. נימא לה לאימיה: זילי שלימי, אמרה: לא אמר לי דלאו - ידידיה נינהו, דאקבריהו. נימא ליה: אמאי לא אמרת לה? - אמר: כל שכן, דכי אמינא לה דדידי נינהו, טפי מזדהרא בהו.	רבא:															מב.
משתבע איהו דהנהו זוזי אשלמינהו לאימיה, ומשתבעא אימיה דהנהו זוזי אותבינהו בקרטליתא ואיגנוב, ופטור.	אלא אמר רבא:															מב:
ההוא אפטרופא דיתמי דזבן להו תורא ליתמי, ומסריה לבקרא, לא הוו ליה ככי ושיני למיכל, ומית.																מב:
היכי נדיינו דייני להאי דינא? נימא ליה לאפטרופא: זיל שלים, אמר: אנא לבקרא מסרתיה. נימא ליה לבקרא: זיל שלים, אמר: אנא בהדי תורי אוקימתיה, אוכלא שדאי ליה, לא הוה ידעינן דלא אכל.	רמי בר חמא:															מב:
מכדי בקרא שומר שכר דיתמי הוא, איבעי ליה לעיוני																מב:
אי איכא פסידא דיתמי - הכי נמי, והכא במאי עסקינן - דליכא פסידא דיתמי, דאשכחוהו למריה דתורא ושקול יתמי זוזי מיניה.																מב:
אלא מאן קא טעין																מב:
מריה דתורא קטעין. - איבעי ליה לאודוען																מב:
מאי מודעינן ליה, מידע ידע דמקח טעות הוין																מב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מזרז-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בספסירא דזבן מהכא ומזבין להכא.													מב:
הלכך, מישתבע איהו דלא הוה ידע, ומשלם בקרא דמי בשר בזול.													מב:
ההוא גברא דאפקיד כשותא גבי חבריה, הוה ליה לדידיה נמי כריא דכשותא. אמר ליה לסרסיה: מהאי רמי. אזל רמא מאידך.													מב:
היכי נדיינו דייני להאי דינא? נימא ליה לדידיה: זיל שלים - אמר: אנא אמרי ליה מהאי רמי. נימא ליה לסרסיה: זיל שלים, אמר: לא אמר לי מהאי רמי ומהאי לא תרמי.	רב עמרם:												מב:
ואי דשהא שיעור לאיתויי ליה ולא אייתי ליה - גלי אדעתיה דניחא ליה													מב:
בדלא שהא.													מב:
סוף סוף, מאי פסידא איכא, והא קא משתרשי ליה													מב:
דהוה שיכרא חלא.	רב סמא בריה דרבא:												מב:
בכיסוי ומשלם ליה דמי כיסי.	רב אשי:												מב:
המפקיד מעות אצל שולחני, אם צרורין - לא ישתמש בהן, לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותן. מותרין - ישתמש בהן, לפיכך אם אבדו חייב באחריותן.													מב, מג
אצל בעל הבית, בין צרורין ובין מותרין - לא ישתמש בהן, לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותן.													מב
חנוני כבעל הבית דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]												מב
חנוני כשולחני.	רבי יהודה:												מב
משום דצרורין לא ישתמש בהן?													מב
בצרורין וחתומין שנו.	רב אסי אמר רב יהודה:												מב
בקשר משונה.	רב מרי												מב
קשר משונה מאי?	איכא דאמרי, בעי רב מרי:												מב
תיקו.													מב
מותרין ישתמש בהן כו'.													מב
ואפילו נאנסו.	רב הונא:												מב
והא אבדו קתני													מב
כדרכה													מב
נגנבו - בלסטין מזויין, אבדו - שטבעה ספינתו בים.	דאמר רבה:												מב
נאנסו לא.	רב נחמן:												מב
לדידך דאמרת נאנסו לא, אלמא לא הוי שואל עלייהו. אי שואל לא הוי - שומר שכר נמי לא הוי	רבא לרב נחמן:												מב
בהא מודינא לך, דהואיל ונהנה מהנה, בההוא הנאה דאי מיתרמי ליה זבינא דאית בה רווחא זבן בהו, הוי עלייהו שומר שכר.	אמר ליה: [רב נחמן]												מב
המפקיד מעות אצל שולחני, אם צרורין - לא ישתמש בהן, לפיכך אם הוציא לא מעל הגובר. ואם מותרין - ישתמש בהן, לפיכך אם הוציא מעל הגובר.	איתיביה רב נחמן לרב הונא:												מב
ואי אמרת אפילו נאנסו, מאי איריא הוציא? אפילו לא הוציא נמי													מב
הוא הדין אף על גב דלא הוציא, ואידי דתנא רישא הוציא, תנא סיפא נמי הוציא.	אמר ליה: [רב הונא]												מב
השולח יד בפקדון, בית שמאי אומרים: ילקה בחסר וביתר	[בית שמאי]												מב
כשעת הוצאה	בית הלל:												מב
כשעת התביעה.	רב עקיבא:												מב

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האי מאן דגזל חביתא דחמרא מחבריה, מעיקרא שויא זוזא השתא שויא ארבעה, תברה או שתייה - משלם ארבעה, איתבר ממילא - משלם זוזא. מאי טעמא - כיון דאי איתא הדרא למרה בעינא, ההיא שעתא דקא שתי ליה או דקא תבר לה קא גזל מיניה	רבה:											■
כל הגולנין משלמין כשעת הגזילה.	ותנן:											■ ■
איתבר ממילא - משלם זוזא. מאי טעמא - השתא לא עביד לה ולא מידי, אמאי קא מחייבת ליה - אההיא שעתא דגזלה, ההיא שעתא זוזא הוא דשויא.												■
כשעת הוצאה.	תנן, בית הלל:											■ ז
מאי כשעת הוצאה?												■ ז
אילימא כשעת הוצאה מן העולם.												! ז
ובמאי?												■ ז
אי בחסר												! ז
מי איכא למאן דאמר?												ז
כל הגולנין משלמין כשעת הגזילה.	והא תנן:											■ ז
ואי ביתר												! ז
היינו בית שמאי?												ז
אלא פשיטא כשעת הוצאה מבית בעלים.												! ז
לימא רבה דאמר כבית שמאי?												ז
ביתר - כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - בחסר.	אמר לך רבה:											! ז
שליחות יד אינה צריכה חסרון, וכי חסר - ברשותא ידידיה חסר.	בית שמאי סברי:											■ ■ !
שליחות יד צריכה חסרון, וכי חסר - ברשותא דמריה חסר.	ובית הלל סברי:											■ ■ !
שליחות יד אינה צריכה חסרון.	אלא הא דאמר רבא:											■ ז
לימא רבא דאמר כבית שמאי?												ז
אלא הכא במאי עסקינן כגון שטלטלה להביא עליה גזלות, ובשואל שלא מדעת קא מיפלגי.												! ז
שואל שלא מדעת גולן הוי, וכי חסר - ברשותא ידידיה חסר.	בית שמאי סברי:											■ ■ !
שואל שלא מדעת - שואל הוי, וכי חסר - ברשותא דמרה חסר.	ובית הלל סברי:											■ ■ !
שואל שלא מדעת לרבנן גולן הוי	אלא הא דאמר רבא:											■ ז
לימא רבא דאמר כבית שמאי?												ז
אלא, הכא בשבח של גזילה קמיפלגי.												! ז
שבח גזילה דנגזל הוי	בית שמאי סברי:											■ ■ !
שבח גזילה דגולן הוי.	ובית הלל סברי:											■ ■ !
ובפלוגתא דהני תנאי												! ז
הגזול את הרחל, גזזה וילדה - משלם אותה ואת גיזותיה ואת ולדותיה, דברי רבי מאיר.	דתנאי: [רבי מאיר]											■ ■ !
גזילה חוזרת בעיניה.	רבי יהודה:											■ ■ !
דיקא נמי												■ ז
ילקה בחסר וביתר	דקתני: בית שמאי:											■ ■ ■
כשעת הוצאה	ובית הלל:											■ ■ ■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מזרז-key:	

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שמע מינה.												
כשעת התביעה.	רבי עקיבא:											
הלכה כרבי עקיבא. ומודה רבי עקיבא במקום שיש עדים. - מאי טעמא? דאמר קרא (ויקרא ה') לאשר הוא לו יתנו ביום אשמתו, וכיון דאיכא עדים - מההוא שעתא הוא דאיחייב ליה אשמה.	רב יהודה אמר שמואל:											
רבי, אתה אומר כן?	רבי אושעיא לרב יהודה:											
חלוק היה רבי עקיבא אפילו במקום שיש עדים, מאי טעמא - דאמר קרא לאשר הוא לו יתנו ביום אשמתו, ובי דינא הוא דקא מחייבי ליה אשמה.	הכי אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:											
כי אזלת להתם אקיף אסולמא דצור, ועול לגביה דרבי יעקב בר אידי, ובעי מיניה אי שמיעא ליה לרבי יוחנן הלכה כרבי עקיבא או אין הלכה כרבי עקיבא.	רבי זורא לרבי אבא בר פפא:											
הלכה כרבי עקיבא לעולם.	אמר ליה רבי יעקב בר אידי, הכי אמר רבי יוחנן:											
מאי לעולם?												
שלא תאמר הני מילי - היכא דליכא עדים, אבל היכא דאיכא עדים - לא. - ואי נמי, דאהדרה לדוכתה ואיתברא, לאפוקי מדרבי ישמעאל	רב אשי:											
לא בעינן דעת בעלים	דאמר: רבי ישמעאל]											
קא משמע לך: דבעינן דעת בעלים.												
הלכה כבית הלל.	רבא:											
החושב לשלוח יד בפקדון, בית שמאי אומרים: חייב	[בית שמאי]											
אינו חייב עד שישלח בו יד, שנאמר (שמות כ"ב) אם לא שלח ידו במלאכת רעהו.	בית הלל:											
הטה את החבית ונטל הימנה רביעית ונשברה - אינו משלם אלא רביעית. הגביהה ונטל הימנה רביעית ונשברה - משלם דמי כולה.												
מנהני מילי?												
(שמות כ"ב) על כל דבר פשע, בית שמאי אומרים: מלמד שחייב על המחשבה כמעשה	דתנו רבנן: [בית שמאי]											
אינו חייב עד שישלח בו יד, שנאמר (שמות כ"ב) אם לא שלח ידו במלאכת רעהו.	בית הלל:											
והלא כבר נאמר על כל דבר פשע	בית שמאי לבית הלל:											
והלא כבר נאמר אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. אם כן מה תלמוד לומר על כל דבר פשע - שיכול אין לי אלא הוא, אמר לעבדו ולשלוחו מנין? תלמוד לומר על כל דבר פשע.	בית הלל לבית שמאי:											
הטה את החבית כו'.												
לא שנו אלא נשברה, אבל החמיצה - משלם את כולה. מאי טעמא - גירי דידיה הוא דאהנו לה.	רבה:											
הגביהה ונטל הימנה כו'.												
לא נטל - נטל ממש, אלא כיון שהגביהה ליטול אף על פי שלא נטל.	שמואל:											
לימא קא סבר שמואל שליחות יד אינה צריכה חסרון?												
לא, שאני הכא דניחא ליה דתיהוי הא חבית כולה בסיס להא רביעית.	אמרי:											
הגביה ארנקי ליטול הימנה דינר, מהו? חמרא הוא דלא מינטר אלא אגב חמרא, אבל זוזא - מינטר, או דלמא: שאני נטירותא דארנקי מנטירותא דדינר?	בעי רב אשי:											
תיקו.												
הדרן עלך המפקיד.												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא מציעא-הזהב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	מג
הזהב קונה את הכסף, והכסף אינו קונה את הזהב.														מד.
הנחשת קונה את הכסף, והכסף אינו קונה את הנחשת.														מד.
מעות הרעות קונות את היפות, והיפות אינן קונות את הרעות.														מד.
אסימון קונה את המטבע, והמטבע אינו קונה את אסימון.														מד.
מטלטלין קונין את המטבע, מטבע אינו קונה את המטלטלין.														מד.
כל המטלטלים קונין זה את זה. כיצד? משך הימנו פירות ולא נתן לו מעות - אינו יכול לחזור בו, נתן לו מעות ולא משך הימנו פירות - יכול לחזור בו. אבל אמרו: מי שפרע מאנשי דור המבול ומדור הפלגה הוא עתיד להפרע ממי שאינו עומד בדבורו.	[ת"ק]													מד.
כל שהכסף בידו - ידו על העליונה.	רבי שמעון:													מד.
הזהב קונה את הכסף.	מתני ליה רבי לרבי שמעון בריה:													מד.
רבי, שנית לנו בילדותיך הכסף קונה את הזהב ותחזור ותשנה לנו בזקנותיך הזהב קונה את הכסף?	אמר לו: [רבי שמעון]													מד.
בילדותיה מאי סבר ובזקנותיה מאי סבר?														מד.
בילדותיה סבר: דהבא דחשיב - הוי טבעא, כספא דלא חשיב - הוי פירא, וקני ליה פירא לטבעא. בזקנותיה סבר: כספא דחריף - הוי טבעא, דהבא דלא חריף - הוי פירא, וקני ליה פירא לטבעא.														מד.
כילדותיה מסתברא	רב אשי:													מד:
הנחשת קונה את הכסף.	מדקתני:													מד:
אי אמרת בשלמא כספא לגבי דהבא פירא הוי - היינו דקא תני הנחשת קונה את הכסף, דאף על פי דלגבי דהבא פירא הויא - לגבי נחשת טבעא הוי. אלא אי אמרת כספא לגבי דהבא טבעא הוי, השתא לגבי דהבא דחשיב מיניה אמרת טבעא הוי, לגבי נחשת דאיהו חשיב ואיהו חריף - מבעיא?														מד:
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הני פריטי, באתרא דסגיי - אינהו חריפי טפי מכספא, אימא טבעא הוי, קא משמע לן: כיון דאיכא דוכתא דלא סגי ביה - פירא הוי.														מד:
ואף רבי חייא סבר דהבא טבעא הוי.	[רבי חייא]													מד:
דרב אוזיף דינרי מברתיה דרבי חייא, לטוף אייקור דינרי. אתא לקמיה דרבי חייא	[רב]													מד:
זיל שלים לה טבין ותקלין.	אמר ליה: [רבי חייא]													מד:
אי אמרת בשלמא דהבא טבעא הוי - שפיר. אלא אי אמרת פירא הוי, הוה ליה סאה בסאה, ואסוך														מד:
רב דינרי הוה ליה, וכיון דהוה ליה דינרי - נעשה כאומר לה הלויני עד שיבא בני או עד שאמצא מפתח.														מד:
האי תנא סבר דהבא טבעא הוי	רבא:													מד:
פרוטה שאמרו - אחד משמונה באיסר האיטלקי. למאי נפקא מינה - לקדושי אשה.	דתניא:													מד:
איסר - אחד מעשרים וארבעה בדינר של כסף. למאי נפקא מינה - למקח וממכר.														מד:
דינר של כסף - אחד מעשרים וחמשה בדינר של זהב, למאי נפקא מינה - לפדיון הבן.														מד:
אי אמרת בשלמא טבעא הוי - משער תנא במידי דקיץ. אלא אי אמרת פירא הוי, משער תנא במידי דאוקור וזיל? זימנין דמהדר ליה כהנא וזימנין דמוסיף ליה איהו לכהנא. אלא שמע מינה: טבעא הוי, שמע מינה.														מד:
לא יעשה אדם סלעין דינרי זהב	תנן תתם, בית שמאי:													מד:
מתירין.	בית הלל:													מד:
מחלוקת בסלעים על דינרין	רבי יוחנן וריש לקיש, חד:													מד:
כספא טבעא ודהבא פירא, וטבעא אפירא לא מחללין	דבית שמאי סברי:													מד:
כספא פירא, ודהבא טבעא, ופירא אטבעא מחללין.	ובית הלל סברי:													מד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא מציעא-הזהב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מדר
אבל פירות על דינרין - דברי הכל מחללינן. מאי טעמא - מידי דהוה אכספא לבית הלל. כסף לבית הלל, אף על גב דכספא לגבי דהבא פירא הוי, לגבי פירא - טבעא הוי, זהב נמי לבית שמאי, אף על גב דדהבא לגבי כספא פירא הוי, לגבי פירא טבעא הוי.	[דברי הכל]												מדר
וחד אמר: אף בפירות על דינרין מחלוקת.	וחד: [רבי יוחנן/ריש לקיש]												מדר
ולמאן דאמר אף בפירות על דינרין מחלוקת, אדמיפלגי בסלעין על דינרין - לפלוג בפירות על דינרין													מדר
אי אפלוג בפירות על דינרין - הוה אמינא: הני מילי - בפירות על דינרין, אבל בסלעין על דינרין - מודו להן בית הלל לבית שמאי דדהבא לגבי כספא פירא הוי, ולא מחללינן, קא משמע לן.													מדר
תסתיים דרבי יוחנן הוא דאמר אין מחללין													מדר
אסור ללוות דינר בדינר.	דאמר רבי יוחנן:												מה
דינר דמאי?													מה
אילימא דינר של כסף בדינר של כסף													מה
לגבי נפשיה מי איכא למאן דאמר לאו טבעא הוי?													מה
אלא פשיטא - דינר של זהב בדינר של זהב.													מה
ולמאן?													מה
אי לבית הלל													מה
הא אמרי טבעא הוי													מה
אלא לאו - לבית שמאי.													מה
ושמע מינה: רבי יוחנן הוא דאמר אין מחללינן.													מה
לא, לעולם אימא לך רבי יוחנן הוא דאמר מחללינן, ושאני הלואה, כיון דלענין מקח וממכר שווהו רבנן כי פירא, דאמרינן איהו ניהו דאוקיר וזיל, לגבי הלואה נמי פירא הוי.													מה
הכי נמי מסתברא													מה
אף על פי שאמרו אסור ללוות דינר בדינר, אבל מחללין מעשר - שני עליו	דכי אתא רבין אמר רבי יוחנן:												מה
שמע מינה.													מה
הפורט סלע ממעות מעשר שני, בית שמאי אומרים: בכל הסלע מעות	תא שמע: [בית שמאי]												מה
בשקל כסף, בשקל מעות.	בית הלל:												מה
השתא לבית שמאי לגבי פריטי מחללינן, לגבי דהבא מיבעיא?													מה
שאני פריטי, באתרא דסגיין - חריפי.													מה
מחלוקת בסלעין על דינרים	לישנא אחרינא, אמרי לה: רבי יוחנן וריש לקיש, חד:												מה
הכסף - כסף ראשון, ולא כסף שני.	דבית שמאי סברי:												מה
הכסף כסף ריבה, ואפילו כסף שני.	ובית הלל סברי:												מה
אבל פירות על דינרין - דברי הכל מחללינן, דאכתי כסף ראשון הוא.	[דברי הכל]												מה
אף בפירות על דינרין נמי מחלוקת.	וחד: [רבי יוחנן/ריש לקיש]												מה
ולמאן דאמר סלעין על דינרין מחלוקת, אדמיפלגי בסלעין על סלעין?													מה
אי אפלגי בסלעין על סלעין - הוה אמינא: הני מילי - בסלעין על סלעין, אבל בסלעין על דינרין - מודו להו בית הלל לבית שמאי דדהבא לגבי כספא פירא הוי, ולא מחללינן, קא משמע לן.													מה

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הפורט סלע של מעשר שני בירושלים, בית שמאי אומרים: בכל הסלע מעות	תא שמע: [בית שמאי]								◆	■	?	◇
בשקל כסף, בשקל מעות.	בית הלל:								◆	■	?	◇
השתא כספא לגבי פריטי מחליטין, ולא אמרינן כסף ראשון ולא כסף שני, לגבי דהבא דחשיב מיניה, מי אמרינן כסף ראשון ולא כסף שני?											?	
ירושלים קמותבת? שאני ירושלים, דכתיב ביה (דברים י"ד) ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן.	רבא:										!	◇
הפורט סלע ממעות מעשר שני, בית שמאי אומרים: בכל הסלע מעות	תא שמע: [בית שמאי]								◆	■	?	◇
בשקל כסף, בשקל מעות	בית הלל:								◆	■	?	◇
אלא: דכולי עלמא הכסף כסף ריבה, ואפילו כסף שני. אלא אי איתמר דרבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש - הכי איתמר:											!	◇
מחלוקת בסלעין על דינרין	חד: [רבי יוחנן/ריש לקיש]								◆	■	!	◇
גורין שמא ישהה עליותיו, דזימנין דלא מלו זוזי בדינרא ולא מסיק.	דבית שמאי סברי:								◆	■	!	◇
גורין שמא ישהה עליותיו, דכי לא מלו נמי בדינרא אסוקי מסיק להו.	ובית הלל סברי:								◆	■	!	◇
אבל בפירות על דינרין - דברי הכל מחליטין, דכיון דמרקבי לא משהי להו.	[דברי הכל]								■	■	!	◇
אפילו בפירות על דינרין נמי מחלוקת.	וחד: [רבי יוחנן/ריש לקיש]								◆	■	!	◇
בשלמא להך לישנא דאמרת דמדאורייתא משרא שרי, ורבנן הוא דגורו ביה - היינו דקתני יעשה ולא יעשה. אלא להך לישנא דאמרת דמדאורייתא פליגי, מחליטין ולא מחליטין מבעי ליה											?	◇
קשיא.											■	
מטבע נעשה חליפין	איתמר, רב ולוי, חד										◆	◇
אין מטבע נעשה חליפין.	וחד: [רב/לוי]										◆	◇
מאי טעמא דמאן דאמר אין מטבע נעשה חליפין - משום דדעתיה אצורתא, וצורתא עבידא דבטלא.	רב פפא:										■	
הזהב קונה את הכסף	תנן:										■	◇
מאי לאו בחליפין, ושמע מינה: מטבע נעשה חליפין											?	◇
לא, בדמים.											!	◇
אי הכי הזהב קונה את הכסף? מחייב מבעי ליה											?	
תני: הזהב מחייב.											!	◇
הכי נמי מסתברא											■	
הכסף אינו קונה את הזהב.	מדקתני סיפא:								■	■		◇
אי אמרת בשלמא בדמים - היינו דאמרינן דהבא פירא וכספא טבעא, וטבעא פירא לא קני. אלא אי אמרת בחליפין - תרוייהו לקנו אהדי.											■	
הכסף אינו קונה את הזהב. כיצד? מכר לו עשרים וחמשה דינר של כסף בדינר של זהב, אף על פי שמשך את הכסף - לא קנה עד שימשוך את הזהב.	ועוד תניא:								■	■		◇
אי אמרת בשלמא בדמים - משום הכי לא קני. אלא אי אמרת בחליפין - נקני											■	
אלא מאי - בדמים? אי הכי אימא רישא:											?	
הזהב קונה את הכסף, כיצד? מכר לו דינר של זהב בעשרים וחמשה דינר של כסף, כיון שמשך את הזהב - נקנה כסף בכל מקום שהוא.	[רישא]								■	?		◇
אי אמרת בשלמא בחליפין - היינו דקתני נקנה כסף בכל מקום שהוא. אלא אי אמרת בדמים - האי נקנה כסף בכל מקום שהוא? נתחייב גברא מבעי ליה											?	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מנה
לעולם בדמים, ומאי בכל מקום שהוא - כמות שהוא, כדאמר ליה. אי אמר ליה מארנקי חדשה יהבינא לך - לא מצוי יהיב ליה מארנקי ישנה אף על גב דעדיפי מיניהו. מאי טעמא? דאמר ליה: לישנן קא בעינא להו.	רב אשי:												מנה
אפילו למאן דאמר אין מטבע נעשה חליפין, מיעבד הוא דלא עביד חליפין, אקנויי - מיקנו בחליפין, מידי דהוה אפירא לרב נחמן. פירא לרב נחמן, לאו אף על גב דאינהו לא עבדי חליפין אקנויי מיקנו בחליפין, טבעא נמי לא שנא.	רב פפא:												מנה
היה עומד בגורן ואין בידו מעות, אמר לחבירו: הרי פירות הללו נתונים לך במתנה, וחזור ואומר: הרי הן מחוללין על מעות שיש לי בבית.	מיתבי:												מנה
טעמא: דאין בידו מעות, הא אם יש בידו מעות - ליקני להו לאידך במשיכה, ופריק. דהכי עדיף דהוה ליה נכרי.													מנה
ואי אמרת מטבע נקנה בחליפין - ניקנו ליה מעות להיאך אגב סודר, ולפרוק													מנה
דלית ליה סודר.													מנה
ונקנינהו נהליה אגב קרקע													מנה
דלית ליה קרקע.													מנה
והא עומד בגורן קתני?													מנה
בגורן שאינו שלו.													מנה
ואיכפל תנא לאשמועינן גברא ערטילאי, דלית ליה ולא כלום - אלא לאו שמע מינה: אין מטבע נקנה בחליפין, שמע מינה.													מנה
ואף רב פפא הדר ביה.													מנה
כי הא דרב פפא הווי ליה תריסר אלפי דינרי בי חוזאי, אקנינהו לרב שמואל בר אחא אגב אסיפא דביתיה. כי אתא - נפק לאפיה עד תווך.													מנה
אין מטבע נעשה חליפין.	וכן אמר עולא:												מנה
אין מטבע נעשה חליפין.	וכן אמר רב אסי:												מנה
אין מטבע נעשה חליפין.	וכן אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												מנה
הרי שהיו חמריו ופועליו תובעין אותו בשוק, ואמר לשולחני: תן לי דינר מעות ואפרנסם, ואני אעלה לך יפה דינר וטריסית ממעות שיש לי בביתי. אם יש לו מעות - מותר, ואם לאו - אסור.	איתיביה רבי אבא לעולא:												מנה
ואי סלקא דעתך אין מטבע נעשה חליפין - הווי ליה הלואה, ואסוך													מנה
אשתיק.	[עולא]												מנה
דלמא אידי ואידי בפרוטטות שנו דליכא עלייהו טבעא, ואידי ואידי פירא הווי, ומשום הכי נקנו בחליפין.	אמר ליה: [רבי אבא]												מנה
אין.	א"ל: [עולא]												מנה
דיקא נמי													מנה
יפה דינר וטריסית.	דקתני:												מנה
ולא קתני דינר יפה וטריסית, שמע מינה.													מנה
לעולם בדמים ובפרוטטות, כיון דאית ליה - נעשה כאומר הלויני עד שיבא בני או עד שאמצא מפתח.	רב אשי:												מנה
כל הנעשה דמים באחר, כיון שזכה זה - נתחייב זה בחליפין.	תא שמע:												מנה
כל הנעשה דמים באחר מאי ניהו - מטבע, ושמע מינה: מטבע נעשה חליפין													מנה
הכי קאמר: כל הנישום דמים באחר, כיון שזכה זה - נתחייב זה בחליפין.	רב יהודה:												מנה
הכי נמי מסתברא													מנה
כיצד? החליף שור בפרה, או חמור בשור.	מדקתני סיפא:												מנה

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

בבא מציעא-הזהב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שמע מינה.												
ולמאי דסליק אדעתיה מעיקרא מטבע, מאי כיצד?												
הכי קאמר: ופירי נמי עבדי חליפין, כיצד? החליף שור בפרה או חמור בשור.												
הניחא לרב ששת												
פירי עבדי חליפין	דאמר: [רב ששת]											
אלא לרב נחמן												
כלי - אין, אבל פירי - לא עבדי חליפין	דאמר: [רב נחמן]											
מאי כיצד?												
הכי קאמר: יש דמים שהן כחליפין, כיצד? החליף דמי שור בפרה, או דמי חמור בשור.												
מאי טעמיה דרב נחמן?												
סבר לה כרבי יוחנן	[רב נחמן]											
דבר תורה מעות קונות, ומפני מה אמרו משיכה קונה - גזירה שמא יאמר לו נשרפו חטיף בעלייה	דאמר: [רבי יוחנן]											
ומלתא דשכיחא - גזרו ביה רבנן, מלתא דלא שכיחא - לא גזרו ביה רבנן.												
משיכה מפורשת מן התורה	ולריש לקיש, דאמר:											
הניחא אי סבר לה כרב ששת - מתרץ לה כרב ששת, אלא אי סבר לה כרב נחמן, דאמר: פירי לא עבדי חליפין ומטבע לא קני, היכי מתרץ לה?												
על כרחך כרב ששת מתרץ לה.												
כל המטלטלין קונין זה את זה.	תנן:											
ואפילו כיס מלא מעות בכיס מלא מעות.	ואמר ריש לקיש:											
בדינר אנקא ואניגרא, אחד שפסלתו מלכות ואחד שפסלתו מדינה.	תרגמא רב אחא:											
וצריכא, דאי אשמועינן פסלתו מלכות - משום דלא סגי כלל, אבל פסלתו מדינה, דסגי ליה במדינה אחריתי - אימא אכתי מטבע הוא, ואין מטבע נקנה בחליפין. ואי אשמועינן פסלתו מדינה - משום דלא סגי ליה לא בצנעא ולא בפרהסיא, אבל פסלתו מלכות דסגי ליה בצנעא - אימא אכתי מטבע הוא, ואין מטבע נקנה בחליפין - צריכא.												
מכור לי באלו - קנה, ויש לו עליו אונאה.	רבה אמר רב הונא:											
קנה אף על גב דלא משך, דכיון דלא קפיד - קנה, דכי חליפין דמי.												
ויש לו עליו אונאה - דמכור לי באלו קאמר ליה.												
מכור לי באלו - קנה, ואין לו עליו אונאה.	רב אבא אמר רב הונא:											
פשיטא, דמים ואין מקפיד עליהן, הא קאמרינן דקני, דכחליפין דמו. חליפין ומקפיד עליהן מאי?												
הרי שהיה תופש פרתו ועומד, ובא חבירו ואמר לו: פרתך למה? - לחמור אני צריך. - יש לי חמור שאני נותן לך. פרתך בכמה? - בכך וכך. - חמורך בכמה? - בכך וכך. משך בעל החמור את הפרה, ולא הספיק בעל הפרה למשוך את החמור עד שמת החמור - לא קנה בעל החמור את הפרה.	רב אדא בר אבהו, תא שמע:											
שמע מינה: חליפין ומקפיד עליהן - לא קנה.												
אטו חליפין בשופטני עסקינן, דלא קפדי? אלא: כל חליפין מיקפד קפדי, וקנה. והכא במאי עסקינן - דאמר ליה: חמור בפרה וטלה, ומשך את הפרה ועדיין לא משך את הטלה, דלא הוה ליה משיכה מעליא.	רבא:											
מכור לי באלו - קנה, ויש לו עליו אונאה.	אמר מר: [רב הונא]											
לימא סבר רב הונא מטבע נעשה חליפין												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
לא, רב הונא סבר לה כרבי יוחנן												!	◇	
דבר תורה מעות קונות. ומפני מה אמרו משיכה קונה - גזירה שמא יאמר לו: נשרפו חטיף בעלייה.	דאמר: [רבי יוחנן]											!	◇	
מלתא דשכיחא - גזרו בה רבנן, ומלתא דלא שכיחא - לא גזרו בה רבנן.												!	◇	
מז' הונא בריה דרב נחמן לרב אשי: אתון הכי מתניתו לה, אנן הכי מתנינן לה: וכן אמר רב הונא:												■	◇	
במה קונין?													^	
בכליו של קונה, דניחא ליה לקונה דלהוי מקנה קונה, כי היכי דלגמר ולקני ליה.	רב:											◆	!	◇
בכליו של מקנה	לוי:											◆	!	◇
כדבעינן למימר לקמן.												■	!	
וללוי, דאמר בכליו של מקנה, הא קא קני ארעא אגב גלימא. אם כן, הווי ליה נכסים שיש להן אחריות ונקנין עם נכסים שאין להן אחריות, ואנן איפכא תנן: נכסים שאין להן אחריות נקנין עם נכסים שיש להן אחריות.	רב הונא מדסקרתא לרבא:											⋈	◇	
אי הוה לוי הכא הוה מפיך לאפך פולטי דנורא מי סברת גלימא מקנה ליה? בההיא הנאה דקא מקבל מיניה - גמר ואקני ליה.	אמר ליה: [רבא]											!	◇	
כתנאי:													■	◇
(רות ד') וזאת לפנינו בישראל על הגאולה ועל התמורה לקים כל דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו. גאולה - זו מכירה, וכן הוא אומר (ויקרא כ"ז) לא יגאל. תמורה - זו חליפין, וכן הוא אומר (ויקרא כ"ז) לא יחליפנו ולא ימיר אותו, לקים כל דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו. - מי נתן למי? - בועז נתן לגואל.	[ת"ק]											◆	■	◇
גואל נתן לבועז.	רבי יהודה:											◆	■	◇
קונין בכלי, אף על פי שאין בו שוה פרוטה.	תנא:												■	◇
לא שנו אלא בכלי, אבל בפירי - לא.	רב נחמן:											◆	■	◇
אפילו בפירות.	רב ששת:											◆	■	◇
מאי טעמא דרב נחמן: אמר קרא נעלו נעל - אין, מידי אחרניא - לא.	[רב נחמן]											■	◇	
מאי טעמיה דרב ששת - אמר קרא: לקים כל דבר.	[רב ששת]											■	◇	
לרב נחמן נמי, הכתיב לקים כל דבר												⋈		
ההוא לקים כל דבר דניקנין במנעל.	[רב נחמן]											!	◇	
ורב ששת נמי, הכתיב נעלן												⋈		
מה נעלו דבר המסויים - אף כל דבר המסויים, לאפוקי חצי רמון וחצי אגוז, דלא.	אמר לך רב ששת:											!	◇	
כמאן כתיבין האינדא במנא דכשר למקניא ביה.	רב ששת בריה דרב אידי:											^	◇	
במנא - לאפוקי מדרב ששת												!	◇	
דאמר קונין בפירות.	דאמר: [רב ששת]											■	!	
דכשר - לאפוקי מדשמואל												!	◇	
קונין במרוקא.	דאמר: [שמואל]											■	!	
למקניא - לאפוקי מדלוי												!	◇	
דאמר בכליו של מקנה	דאמר: [לוי]											■	!	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
---	---

מקרא-key:

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
קא משמע לן למקניא - ולא לקנויי.												מז:				
ביה - רב פפא אמר: למעוטי מטבע	[רב פפא]		◆								!	◇	מז:			
למעוטי איסורי הנאה.	רב זביד ואיתימא רב אשי:		◆									!	◇	מז:		
ביה - אמר רב פפא: למעוטי מטבע.	איכא דאמרי: [רב פפא]											!	◇	מז:		
דכשר - אמר רב זביד ואיתימא רב אשי: למעוטי איסורי הנאה. אבל מוריקא לא אצטריך.	[רב זביד ואיתימא רב אשי]												!	◇	מז:	
אסימון קונה את המטבע וכו'.														■	מז:	
מאי אסימון?														▲	מז:	
מעוטי הניתנות בסימן לבית המרחץ.	רב:													!	◇	מז:
אין מחללין מעשר שני על אסימון, ולא על מעוטי הניתנות בסימן לבית המרחץ.	מיתבי:													!	◇	מז:
מכלל דאסימון לאו מעוטי הניתנות בסימן לבית המרחץ														!	◇	מז:
וכי תימא פרושי קמפרש														!	◇	מז:
והא לא תנא הכי														!	◇	מז:
מחללין מעשר שני על אסימון, דברי רבי דוסא.	[רבי דוסא]		◆											!	◇	מז:
אין מחללין.	הכמים:		◆											!	◇	מז:
שאין מחללין על מעוטי הניתנות בסימן לבית המרחץ	ושוין:													!	◇	מז:
מאי אסימון - פולסא.	אלא אמר רבי יוחנן:													!	◇	מז:
ואזדא רבי יוחנן לטעמיה														!	◇	מז:
רבי דוסא ורבי ישמעאל אמרו דבר אחד.	דאמר רבי יוחנן:													!	◇	מז:
רבי דוסא - הא דאמרן.														!	◇	מז:
רבי ישמעאל מאי היא														!	◇	מז:
(דברים י"ד) וצרת הכסף בידך - לרבות כל דבר הנצטרך ביד, דברי רבי ישמעאל.	דתניא: [רבי ישמעאל]													!	◇	מז:
לרבות כל דבר שיש עליו צורה.	רבי עקיבא:													!	◇	מז:
כיצד? משך הימנו פירות ולא נתן לו מעוטי - אינו יכול לחזור בו וכו'.														!	◇	מז:
דבר תורה מעוטי קונות, ומפני מה אמרו משיכה קונה - גזירה שמא יאמר לו נשרפו חטיף עלייה.	רבי יוחנן:													!	◇	מז:
סוף סוף, מאן דשדא דליקה בעי שלומן														!	◇	מז:
אלא, גזירה שמא תפול דליקה באונס. אי מוקמת להו ברשותיה מסר נפשיה, טרה ומציל, ואי לא - לא מסר נפשיה טרה ומציל.														!	◇	מז:
משיכה מפורשת מן התורה.	ריש לקיש:													!	◇	מז:
מאי טעמא דריש לקיש - אמר קרא: (ויקרא כ"ה) וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך - דבר הנקנה מיד ליד.														!	◇	מז:
מיד - למעוטי קרקע דלית בה אונאה.	רבי יוחנן:													!	◇	מז:
וריש לקיש														!	◇	מז:
אם כן לכתוב קרא וכי תמכרו ממכר מיד עמיתך אל תונו, או קנה למה לי? שמע מינה למשיכה.	[ריש לקיש]													!	◇	מז:
ורבי יוחנן: או קנה מאי עביד ליה?														!	◇	מז:
מיבעי ליה לכדתניא:	[רבי יוחנן]													!	◇	מז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
--	---

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
וכי תמכרו ממכר אל - תונו אין לי אלא שנתאנה לוקח, נתאנה מוכר מנין? תלמוד לומר או קנה אל תונו.	[דתיא]										!	◇	מז:		
וריש לקיש											ז		מז:		
תיתי גמר מיניה.	[ריש לקיש]										!	◇	מז:		
כל שהכסף בידו - ידו על העליונה. מוכר הוא דמצי הדר ביה, לוקח לא מצי הדר ביה.	תנן, רבי שמעון:										■	ז	◇	מז:	
אי אמרת בשלמא מעות קונות - משום הכי מוכר מצי הדר ביה, לוקח - לא מצי הדר ביה. אלא אי אמרת מעות אינן קונות - לוקח נמי ליהדר ביה,												ז	◇	מז:	
אליבא דרבי שמעון - לא קאמינא, כי קאמינא - אליבא דרבנן.	אמר לך ריש לקיש:											!	◇	מז:	
בשלמא לריש לקיש - היינו דאיכא בין רבי שמעון לרבנן. אלא לרבי יוחנן, מאי איכא בין רבי שמעון לרבנן?												ז	◇	מז:	
איכא בינייהו דרב חסדא												!		מז:	
כדרך שתקנו משיכה במוכרין כך תקנו משיכה בלקוחות.	דאמר רב חסדא:										■	!	◇	מז:	
רבי שמעון - לית ליה דרב חסדא	[רבי שמעון]										◆	■	!	◇	מז:
רבנן אית להו דרב חסדא.	[רבנן]										◆	■	!	◇	מז:
אבל אמרו מי שפרע מזור המבול הוא עתיד ליפרע ממי שאינו עומד בדיבורו.	תנן:											■	ז	◇	מז:
אי אמרת בשלמא מעות קונות - משום הכי קאי באבל, אלא אי אמרת מעות אינן קונות - אמאי קאי באבל?													ז	◇	מז:
משום דברים.													!	◇	מז:
ובדברים מי קאי באבל?												ז		מז:	
אף על פי שאמרו טלית קונה דינר זהב, ואין דינר זהב קונה טלית - מכל מקום כך הלכה, אבל אמרו: מי שפרע מאנשי דור המבול ומאנשי דור הפלגה ומאנשי סדום ועמורה וממצרים בים, הוא עתיד ליפרע ממי שאינו עומד בדיבורו. והנושא ונותן בדברים - לא קנה, והחוזר בו - אין רוח חכמים נוחה הימנו.	והתניא, רבי שמעון:											■	ז	◇	מז:
אנו אין לנו אלא אין רוח חכמים נוחה הימנו.	ואמר רבא:											■	ז	◇	מז:
דברים ואיכא בהדייהו מעות - קאי באבל, דברים וליכא בהדייהו מעות - לא קאי באבל.												!	◇	מז:	